

Marietje
Een vlinder maar een beetje anders

Een leerzaam sprookje

Pieter van Groenewoud

Schrijver Pieter van Groenewoud

Coverontwerp Inge Schouten

Illustraties Inge Schouten

ISBN 9789465125275

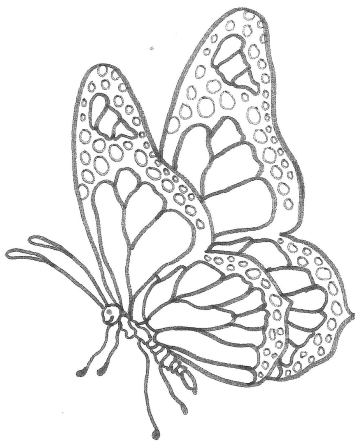
Leeftijd 7-14 jaar

©pietervangroenewoud

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Samensteller en uitgever zijn zich volledig bewust van hun taak een zo betrouwbaar mogelijke uitgave te verzorgen. Niettemin kunnen zij geen aansprakelijkheid aanvaarden voor onjuistheden die eventueel in deze uitgave voorkomen.

Wil je Pieter iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mail naar de uitgever of naar pcvangroen@gmail.com.

Marietje

Puf, Puf, eindelijk.

Tot grote opluchting van vrijwel alle levende wezens verandert de brandende zon in een rode lamp en zakt weg achter de bladeren van bomen in het oerwoud.

De planten, bomen en dieren zuchten nadat weer een hete en zwoele dag voorbij is. Maar de vreugde duurt maar kort want er ontstaat vrijwel meteen een dikke witte deken van mist, die zich op de boomtoppen uitspreidt en een benauwende vochtige sfeer eronder veroorzaakt. Met als gevolg dat de bewoners nu weer zuchten. Het leven is zuchten. Het enige voordeel is dat het geluid van de luid schreeuwende apen wordt gedempt. Het geschreeuw gaat nergens over want ze vertellen alleen maar dat er een feestje is omdat er een aap jarig is.

Het is niet zo bijzonder want elke dag is er wel een aap jarig bij de grootste apenfamilie ter wereld. Ze dansen en schreeuwen tot ze erbij neervallen. Of ze worden opgegeten omdat ze niet goed opletten.

En met dat geschreeuw is niet iedereen blij want deze herrieschoppers wekken grote irritatie bij de dieren die nog even een kort slaapje willen doen voordat ze aan de jacht beginnen.

Er ontstaan om die reden regelmatig heftige conflicten met als gevolg dat de apenpopulatie flink wordt uitgedund omdat apen als hoofdgerecht op de menukaart staan bij grote rovers.

Zoals de zwarte panters want deze katachtigen willen goed uitgerust aan de nacht beginnen. Tergend langzaam lost de benauwende vochtigheid op en steekt er een wind uit zee op. De temperatuur zakt tot een meer leefbaar niveau. De bijna volle maan kruipt langzaam boven het dichtbegroeide bladerendek uit en verlicht met blauw licht het bos sprookjesachtig met mysterieuze schaduwen.

Het lijkt nu zo vredig en vriendelijk maar dat is een vergissing want de nacht betekent gevaar, want er moet gegeten worden.

Want daar is het overdag veel te warm voor. Dus als je niet goed oppast sta je zomaar op het menu van een hongerige jager. Een wijze les die elke inwoner vanaf zijn of haar geboorte leert want in het Amazoneregenwoud van Zuid-Amerika (Ze noemen het: Selva), met haar 6,7 miljoen vierkante kilometers, is het vinden van voedsel van levensbelang. Meer dan de helft van regenwouden ligt hier en een grote rivier met wel duizend zijriviertjes stroomt er dwars doorheen. En het gaat natuurlijk niet altijd goed en wordt er een foutje gemaakt. Dat zo'n misstap niet zelden fataal afloopt is niet onbekend.

Maar er zijn dieren die telkens dezelfde fout maken: dommeriken.

En als je als dommerik ook nog de pech hebt helemaal in het wit te zijn gekleed is het risico extra groot dat je een dag niets te eten hebt. Want als een echte rover moet je vanzelfsprekend over een uitstekende jaagtechniek beschikken en een bijpassende camouflage. De spierwitte uil mist beide.

Het diertje zit op een tak te kijken of er beneden iets lekkers rondloopt.

Een nootje zit tussen zijn snavel geklemd en probeert deze te kraken.

Dit prachtig dier valt op door schoonheid en de katachtige ogen, die elk een andere kant op kijkt.

En dan valt per ongeluk, of gewoon omdat de uil onhandig is, de eikel uit de snavel.

Met een harde plof valt de eikel op de grond en stuitert in de struiken waar een stel kleine bruine muisjes zich verborgen houden en er nu rap vandoor gaan.

Het tumult wat ontstaat ontgaat ook andere dieren niet en spitsen eerst hun oren en verspreiden dan in hun eigen taal een oproep tot waakzaamheid.

Het bericht gaat razendsnel rond en doet zelfs de hysterisch gillende apen even zwijgen. Maar dat zwijgen duurt helaas maar kort tot ergernis van de zwarte panters die een gruwelijke hekel hebben aan apen.

De rust wordt weer verstoord maar ditmaal zijn het niet de apen.

De schele witte uil draait zijn kop in de richting waar het geluid vandaan komt en ziet twee enorm grote wilde zwijnen met achter zich negen kleine grijze biggetjes woest voorbijrennen en de grond doen trillen als een aardbeving.

Even later volgt er een tiende zwijntje dat opvallend en afwijkend van de anderen roze is met twee zwarte oortjes. Het beestje ligt op achterstand van haar familie omdat ze telkens stopt om ergens aan te snuffelen. Nu heeft ze iets ontdekt dat ze niet kan weerstaan en doet haar bek wijd open. Op het moment dat ze wil toehappen verschijnt haar enorme moeder die boze kreten schreeuwt. Het biggetje snapt het direct en volgt geschrokken en teleurgesteld de moeder en sluit even later aan bij de groep dat de tocht hervat en verwoestend door het bos dendert.

De rust keert dan even terug en de apen doen voorzichtig nog een poging om de verjaardag aan te kondigen. Ze weten namelijk dat er ergens een chagrijnige panter in een boom is geklommen en op de loer ligt. Elk dier of insect kent als kind de Wet van het Oerwoud. Overleven.

En dat geldt ook voor het appeltjesgroene rupsje dat zojuist aan de dood is ontsnapt kruipt snel achter een blaadje en wachtte totdat het naar modder stinkende biggetje was verdwenen. Bibberend van angst en pas na een tijdje durft het rupsje op zoek te gaan naar eten, want ze heeft honger. Lang hoeft ze niet te zoeken want ze zit onder een jong groen blaadje en eet het helemaal kaal.

Dan kruipt het rupsje naar een struik met stekels en valt in een hele diepe slaap.

Na een paar dagen is de rups veranderd in een wollig zakje. Dat zakje heet een cocon.

Het hangt aan hele fijne draadjes tussen stekelige bladeren en schommelt zachtjes heen en weer.